

Arrest

nr. 246 099 van 14 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. & JANSSENS J.
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart Afghaans staatsburger te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 19 februari 2020, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese

Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

De Raad beklemtoont dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van voormeld artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De in het verzoekschrift aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag mist dan ook juridische grondslag.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland. Zij betwist dit niet.

Aldus staat genoegzaam vast dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland. Het Commissariaat-generaal komt zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat "de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie." Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde. De Raad stipt nog aan dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over een internationale beschermingsstatus zou beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en dat zij er, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

3.1. In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij brengt geen valabele argumenten aan die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, doch zij ontkracht, noch weerlegt de in de bestreden beslissingen gedane bevindingen.

3.3. De Raad wijst erop dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn rechtspraak van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, in haar geval Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 90 e.v.). Zij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

3.4. Landeninformatie, zoals de rapporten en artikels van onder meer Refugee Support Aegean (RSA) en PRO ASYL alsook van UNHCR waar verzoekende partij naar verwijst, omtrent de (penibele) situatie en levensomstandigheden van personen die internationale bescherming verzoeken dan wel hebben verkregen in Griekenland en het gebrek inzake maatregelen aldaar voor de integratie van vluchtelingen, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

3.5. De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke.

Verzoekende partij slaagt er niet in een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot haar persoonlijke situatie in Griekenland wordt vastgesteld:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van het volgen van opleidingen en op vlak van sociale bijstand (CGVS, p.3, 7-8) voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. U verklaart slechts dat het leven, het werken en het zich integreren in Griekenland moeilijk is. U zegt dat u in het begin naar opleidingen zocht en uiteindelijk een opleiding Engelse taal bij het Rode Kruis heeft gevolgd (CGVS, p.7).

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van het gegeven dat u verkracht zou zijn geworden voor uw komst naar België, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u -zoals hierna volgt - niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland ook het slachtoffer bent geworden van verkrachting, met name ongeveer anderhalve maand voor uw vertrek uit Griekenland, moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.

U haalt aan dat u in Griekenland tweemaal verkracht bent. De eerste maal gebeurde tijdens uw verblijf op Lesbos, kort na uw aankomst in Griekenland op 06/11/17 en de tweede maal gebeurde ongeveer anderhalve maand voor uw vertrek uit Griekenland in oktober 2019 (CGVS, p. 9 en 12). Rekening houdend met uw verklaringen en de documenten in het administratieve dossier kan geconcludeerd worden dat de eerste verkrachting zou zijn gebeurd alvorens u internationale bescherming werd verleend en de tweede maal nadat u internationale bescherming werd verleend door de Griekse autoriteiten.

Met betrekking tot het incident waarbij u ongeveer anderhalve maand voor uw vertrek uit Griekenland werd verkracht door vertrouwelingen van uw voormalige werkgever (CGVS, p.11), slaagt u er echter niet in uw verklaringen geloofwaardig voor te stellen. U verklaart aangaande dit incident dat de Griekse politie niet bereid was om u te helpen (CGVS, p.13). Dit is niet aannemelijk. Immers werd u eerder door de Griekse autoriteiten op een correcte en adequate wijze bijgestaan nadat u in Griekenland een eerste maal werd verkracht toen u nog geen begunstigde van internationale bescherming was kort na uw aankomst aldaar. De eerste keer zou u in Griekenland door onbekenden verkracht zijn op het eiland Lesbos, toen u de weg naar het kamp kwijtraakte (CGVS, p.12). Na uw eerste verkrachting in Griekenland verklaart u te zijn bijgestaan door Bashira, waarbij u medische zorgen hebt ontvangen, alsook bijstand kreeg van een advocaat. Deze organisatie nam ook contact op met de rechtbank (CGVS, p.13). De door u neergelegde gerechtelijke documenten (zie map Documenten – document 3) tonen daarbij aan dat Griekse autoriteiten twee processen-verbaal hebben opgesteld, alsook dat er een forensisch rapport naar aanleiding van een medisch onderzoek is opgesteld en overgemaakt is naar de Rechtbank van Eerste Aanleg in Mytilini. Dit impliceert dat de aanwezige autoriteiten in staat zijn bescherming te verlenen indien u de nodige stappen zet. Echter aangaande de tweede verkrachting waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, legt u zoals boven reeds uiteengezet werd geen enkel document neer. Noch aangaande het incident waarvan u slachtoffer zou zijn geworden noch aangaande uw ondernomen stappen om hulp te verkrijgen van de Griekse autoriteiten. Dat u geen hulp zou ontvangen van de Griekse overheid nadat u bescherming werd verleend terwijl u dit eerder zonder aantoonbare moeilijkheden wel hebt ontvangen toen u nog niet erkend werd als vluchteling, is niet coherent en evenmin geloofwaardig te noemen. Bijgevolg toont u op geen enkele wijze aan om welke reden u geen beroep had kunnen doen op de Griekse autoriteiten nadat u als begunstigde van internationale bescherming werd verkracht noch kunt u op omstandige wijze aantonen dat u bij een terugkeer naar Griekenland zich niet zou kunnen wenden voor de eerbiediging van uw grondrechten tot de Griekse autoriteiten.

Ten aanzien van uw problemen met families van het vrouwenvoetbalteam waarin u speelde te Athene naar aanleiding van een online gepubliceerde foto van dit team (CGVS, p.14), blijkt nergens dat uw ingeroepen moeilijkheden kunnen beschouwd worden als een daad van vervolging of een situatie van ernstige schade. U zegt hier enkel over dat er slechte woorden werden geschreven nadat er een foto van het team online werd geplaatst en dat u lastiggevallen werd door de families van de vrouwen. U meldt hierover geen concrete incidenten. Ter staving van deze problemen legt u Facebookscreenshots en een Instagramscreenshot voor, alsook 2 foto's van uzelf (zie map documenten – document 6). Wat er ook van moge zijn, u slaagt er geenszins in aannemelijk te maken om welke reden u geen beroep zou kunnen doen op de bevoegde Griekse autoriteiten om eventuele problemen met deze families af te handelen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat de door u neergelegde documenten betreffende uw medische en psychologische toestand niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen (zie map Documenten – documenten 4, 5 & 7). De door u neergelegde psychologische attesten opgesteld door artsen in Griekenland en België vermelden dat u psychische klachten hebt omwille van het seksueel geweld dat u hebt meegemaakt en wat het CGVS heden niet betwist. Het CGVS merkt hierbij op dat uw Griekse documenten aantonen dat u in Griekenland niet alleen toegang had tot politionele en gerechtelijke bijstand, maar ook tot psychologische en medische zorgen. Er zijn geen concrete indicaties dat dit niet meer het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland en dat u er zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest. Uw taskara heeft betrekking op uw identiteit en nationaliteit, elementen die hier niet ter discussie staan." (eigen onderlijning)

Uit verzoekende partij haar verklaringen afgelegd tijdens haar verhoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal blijkt dat zij, begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, aanvankelijk financiële steun kreeg van de Griekse autoriteiten, dat zij toegang had tot de Griekse arbeidsmarkt –ze vond werk bij een schoonheidssalon en werkte nadien in een winkel in Athene- alsook o.a. tot de in Griekenland voorhanden zijnde gezondheidszorg –ze kon er beroep op doen en ging in Griekenland o.a. naar dokters en werd er geopereerd, getuige hiervan de neergelegde medische attesten-, en dat zij er een taalopleiding kon volgen. Voorts blijkt uit haar verklaringen dat zij, nadat ze er een eerste keer het slachtoffer zou zijn geworden van een verkrachting, hulp kreeg van een organisatie genaamd Bashira, die onder meer bijstand van een advocaat voor haar regelde en haar naar het ziekenhuis bracht waar ze medisch werd onderzocht. Naar aanleiding van die verklaarde betreurenswaardige feiten vond verzoekende partij eveneens toegang tot en ondernamen de Griekse politionele en gerechtelijke instanties actie, zo blijkt uit de door verzoekende partij aangebrachte documenten. Verzoekende partij was voorts ook lid van een (vrouwen)voetbalteam in Athene. Verzoekende partij legt onder meer een Grieks psychiatrisch verslag, een Grieks juridisch attest en een Grieks medisch attest neer, die dus haar toegang tot de gezondheidssector en de rechterlijke instanties aldaar aantonen.

In weerwil van verzoekende partij haar huidige algemene verzuchtingen in het verzoekschrift, wordt door de commissaris-generaal, zo blijkt uit de gegevens in het administratief dossier en (een eenvoudige lezing van) de bestreden beslissing, wel degelijk rekening gehouden met haar kwetsbaar profiel. Haar algemene kritiek wijzigt niets aan die vaststelling.

3.6. Verzoekende partij laat thans in het verzoekschrift o.a. gelden dat “De vaststelling dat het niet aannemelijk is dat de politie niet bereid was om haar te helpen, is niet genoeg om te concluderen dat haar verkrachting niet geloofwaardig is”. De Raad merkt op dat daargelaten het al dan niet geloofwaardig karakter van haar verklaringen andere halve maand voor haar vertrek uit Griekenland een tweede maal verkracht te zijn geweest, verzoekende partij niet aantoont dat zij hiervoor geen beroep kon/kan doen op de hulp en/of bescherming van de Griekse autoriteiten. Hoger genoemd vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, impliceert namelijk tevens dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits verzoekende partij uiteraard daartoe effectieve stappen zet. Het komt toe aan de persoon die zulke feiten meemaakt, ongeacht in welke lidstaat zich dit voordoet, om de nodige stappen te ondernemen. Behalve dat er redelijkerwijze van haar verwacht kan worden dat zij alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland haar biedt, kan redelijkerwijze van verzoekende partij worden verwacht dat zij dit uitvoerig en omstandig documenteert. Verzoekende partij legt evenwel geen stavingsstukken neer met betrekking tot de verkrachting waarvan zij korte tijd voor haar vertrek uit Griekenland het slachtoffer zou zijn geworden, wat betreft eventuele inspanningen die zij zou hebben ondernomen om dit bij de Griekse overheid aan te kaarten en aan te klagen. Ze legt niet enig document neer wat betreft initiatieven die zij zou hebben ondernomen om bescherming af te dwingen wat die verklaarde recentste zeer betreurenswaardige gebeurtenis betreft. Dit klemmt des te meer nu zij wel gerechtelijke documenten uit Griekenland neerlegt waaruit blijkt dat nadat zij er korte tijd na haar aankomst in november 2017 het slachtoffer werd van verkrachting in de omgeving van het vluchtelingenkamp waar zij toen verblijft, de Griekse autoriteiten twee processen-verbaal hebben opgesteld en er een forensisch rapport naar aanleiding van een medisch onderzoek werd opgesteld en overgemaakt aan de rechtbank van eerste aanleg in Mytilini. Deze documenten tonen aan dat de Griekse autoriteiten wel degelijk bij machte en willens zijn om naar aanleiding van dergelijke ernstige gebeurtenissen daadwerkelijk op te treden. Verzoekende partij haar stelling als zou de Griekse politie nadien geen effectief onderzoek hebben ingesteld om de daders terug te vinden, betreft slechts een blote bewering. Dat er in zulke gevallen geen dader wordt gevat, kan overigens te wijten zijn aan allerhande omstandigheden en factoren, zoals o.a. het feit dat het om een onbekende dader ging van wie men de identiteit niet kent. Bovendien toont verzoekende partij niet aan dat zij het beweerde door haar ervaren gebrekkige optreden van de Griekse politionele diensten ergens, al dan niet met behulp van/via een organisatie en/of een advocaat, zou hebben aangekaart. Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat zij met betrekking tot de feiten waarvan zij in Griekenland het slachtoffer zou zijn geworden de aldaar voorhanden zijnde bescherming vanwege de Griekse autoriteiten ten volle heeft trachten aan te wenden en uit te putten en dat het haar vanwege de Griekse overheid aan hulp en/of bescherming ontbreekt. Zij weet hierin niet te overtuigen. Overigens, volgens verzoekende partij haar verklaringen zou haar voormalige werkgever die zich met drugszaken inhield in de gevangenis zitten, hetgeen een indicatie is dat de Griekse politie, en meer algemeen de autoriteiten, wel degelijk effectief optreden.

3.7. Een algemene verwijzing naar de penibele levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, waar de situatie geenszins rooskleurig is, alsook voorts naar onder meer racisme en geweld jegens mensen met een migratieachtergrond aldaar, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in Griekenland, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen, gelet ook op de concrete vaststellingen over haar persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing, motieven die niet worden weerlegd of ontkracht.

3.8. Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van

Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

3.9. De Raad wijst er nog op dat de door verzoekende partij aangehaalde rechtspraak, van o.a. de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347; RvV 22 juni 2009, nr. 28.960; RvV 27 september 2007, nr. 1848). Elk verzoek om internationale bescherming dient immers, zoals dit te dezen geschiedt, op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

4. Waar verzoekende partij in het verzoekschrift verwijst naar artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient erop gewezen dat overeenkomstig die bepaling de aanvraag tot bevestiging van zijn/haar hoedanigheid van vluchteling aan het Commissariaat-generaal dient te worden gericht. Verzoekende partij dient zich te wenden tot de voorziene en daartoe geëigende procedure. De bevoegdheid van de Raad in onderhavige procedure laat ter zake niet toe tot een beoordeling over te gaan.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 oktober 2020, wijst verzoekende partij vooreerst naar haar replieknota en de bijkomende nota waarmee zij een medisch attest neerlegt waaruit blijkt dat zij psychisch zeer kwetsbaar is. Verzoekende partij benadrukt de ernst van haar toestand en haar nood aan psychische bijstand. Zij leeft in een sfeer van angst en suïcidale gedachten waar het Commissariaat-generaal geen rekening mee heeft gehouden. Verzoekende partij wijst er op dat haar toestand alleen maar erger zal worden aangezien vluchtelingen en erkende vluchtelingen in Griekenland niet dezelfde behandeling krijgen. Zij zal werkloos zijn in Griekenland en er geen materiële steun krijgen. Volgens verzoekende partij wordt dit alles nog verergerd door de Covid 19-pandemie vermits er niet voldoende personeel en materieel is. Tot slot wijst verzoekende partij er op dat er geen informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier.

4.2. De Raad stelt vast dat voormelde opmerkingen ter zitting, waarbij verzoekende partij verwijst naar de eerder door haar aangebrachte replieknota en bijkomende nota, niet van aard zijn afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen eerder in voormelde beschikking en de bestreden beslissing werd vastgesteld.

4.3. De Raad herhaalt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status, zoals inzake de toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting, en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekende partij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat zij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan haar bescherming(ssstatus) een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

4.4. Nu genoegzaam vaststaat dat verzoekende partij internationale bescherming heeft gekregen in een andere EU-lidstaat, *in casu* Griekenland, komt het Commissariaat-generaal zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.”* Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) of uit enige andere wettelijke bepaling volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, zoals het aan de hand van algemene informatie(rapporten) documenteren van de situatie van begunstigden van internationale bescherming in die andere EU-lidstaat, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde.

4.5. Het komt, zoals aangegeven door het Hof van Justitie die daar o.a. in de eerder in de beschikking aangehaalde rechtspraak *Ibrahim e.a.* van 19 maart 2019 op wijst (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./Duitsland*, § 90 e.v.), aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Verzoekende partij blijft desbetreffend evenwel, zoals eerder al werd vastgesteld, in gebreke.

4.6. Waar verzoekende partij haar kwetsbare psychische situatie en profiel benadrukt, werd er in voormelde beschikking reeds op gewezen dat het Commissariaat-generaal, in weerwil van wat wordt voorggehouden, hier wel degelijk rekening mee heeft gehouden.

Zo werd door de commissaris-generaal onder andere nagegaan of en werd er geoordeeld dat er in hoofde van verzoekende partij bepaalde procedurele noden zijn en werden, om hieraan tegemoet te komen, specifieke steunmaatregelen voorzien. De bestreden beslissing duidt dienaangaande het volgende aan: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde procedurele noden kunnen worden aangenomen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u meermaals verkracht te zijn geweest (DVZ, CGVS vragenlijst, dd. 26.11.2019). Om hier op passende wijze aan tegenmoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw persoonlijk onderhoud afgenomen door een vrouwelijke protection officer en werd u daarbij bijgestaan door een vrouwelijke tolk. U werd eveneens meegedeeld dat u beschikte over een pauze, en dat u om additionele pauzes mocht vragen (CGVS, p.2). Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Wat het door verzoekende partij bij haar “bijkomende nota” gevoegde psychologisch attest van 30 november 2020 betreft, opgesteld door een klinisch psychologe van het centrum Woman'Dō, waarin wordt gewezen op verschillende problemen en syndromen in hoofde van verzoekende partij die wijzen op een ernstige posttraumatische stressstoornis, stelt de Raad vast dat uit dit verslag van de psychologe, geen medisch geschoolde arts dus, niet mag blijken dat verzoekende partij ingevolge haar psychische problemen, die zeer betreurenswaardig zijn, niet in staat zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure in het kader van haar verzoek om internationale bescherming deel te nemen.

De Raad stelt daarentegen vast dat verzoekende partij haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op een normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat haar psychische problemen en/of eventuele geheugenproblemen haar zouden belemmeren om op coherente en gedetailleerde wijze verklaringen af te leggen. Integendeel, uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 10 januari 2020 en het verslag van haar interview eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat, ofschoon zij er weliswaar zeer kort aangaf antidepressiva te nemen en met psychologische problemen te kampen, verzoekende partij er zeer uitgebreide en gedetailleerde verklaringen aflegde. Zij zette haar relaas er, zoals inzake haar problemen in Griekenland, erg nauwgezet en zeer concreet uiteen.

Daarnaast blijkt nergens uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoekende partij en/of haar raadsman die haar toen bijstond, tijdens of aan het einde van het persoonlijk onderhoud opmerkingen of kritiek met betrekking tot het (verloop van het) persoonlijk onderhoud hebben geformuleerd. Waar verzoekende partij vervolgens nadien, zoals bovendien uitdrukkelijk staat aangegeven in de brief gevoegd bij de opgevraagde notities van het persoonlijk onderhoud, de mogelijkheid had in het verzoekschrift eventuele opmerkingen over (het verloop van) het persoonlijk onderhoud te formuleren, liet zij dat geheel na. In het verzoekschrift wordt het persoonlijk onderhoud immers nergens op de korrel genomen. Dat in voormeld psychologisch attest van Woman'Dō kritiek wordt geuit op het persoonlijk onderhoud is dan ook laattijdig en geenszins ernstig, te meer nu hierin verkeerdelijk wordt gesteld dat de tolk op het persoonlijk onderhoud een man was, terwijl volgens de informatie in het administratief dossier het persoonlijk onderhoud werd afgenomen door een vrouwelijke protection officer en verzoekende partij er werd bijgestaan door een vrouwelijke tolk. Dit plaatst dan ook vraagtekens bij verzoekende partij haar verklaringen. Indien verzoekende partij, zoals in het psychologisch verslag wordt voorgehouden, (desondanks toch) problemen had met de tolk en of meer algemeen met betrekking tot het verloop van het persoonlijk onderhoud, was het haar verantwoordelijk om dit, zoals haar bovendien uitdrukkelijk werd aangegeven tijdens het persoonlijk onderhoud, tijdig te signaleren, hetgeen zij dus geheel heeft nagelaten.

De Raad wijst er voorts op dat waar in voormeld psychologisch verslag gewag wordt gemaakt van de (wrede en gewelddadige) gebeurtenissen waar verzoekende partij in Afghanistan en recenter in Griekenland het slachtoffer van zou zijn geweest, dit louter een weergave bevat van verzoekende partij haar eigen verklaringen dienaangaande aan de psycholoog. De behandelende psycholoog heeft zich hiervoor slechts kunnen baseren op de verklaringen van verzoekende partij, waardoor het betreffende verslag geenszins uitsluitend biedt over de ware oorzaak van de vastgestelde psychische problematiek in hoofde van verzoekende partij. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze medische-psychologische problemen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Het verslag vormt derhalve geen bewijs van de door verzoekende partij aangehaalde problemen. Hoe dan ook doet het geen afbreuk aan de eerder gedane concrete vaststellingen met betrekking tot de bescherming die verzoekende partij in Griekenland geniet en het feit dat zij niet aantoonbaar dat die bescherming niet langer actueel of ontoereikend zou zijn.

4.7. De Raad herhaalt en beklemtoont dat, in navolging van voormelde rechtspraak van het Europese Hof van Justitie, het aan verzoekende partij toekomt, die reeds bescherming in een andere lidstaat van de EU heeft verkregen en die een andere lidstaat vraagt om haar verzoek opnieuw te onderzoeken, om concreet aan te tonen dat de internationale bescherming die haar in haar geval reeds werd verleend in Griekenland hetzij werd beëindigd hetzij niet effectief is. Verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke.

Zoals in de beschikking van 6 oktober 2020 al werd opgemerkt en eerder pertinent door het Commissariaat-generaal werd aangegeven, tonen de door verzoekende partij aangebrachte Griekse documenten aan dat zij in Griekenland o.a. toegang had tot psychologische en medische zorgen en voorts onder meer toegang had tot en beroep kon doen op de politionele en gerechtelijke diensten. Verzoekende partij toont niet aan dat dit bij een terugkeer naar Griekenland niet meer het geval zou zijn.

De Raad herneemt de grond in voormelde beschikking waar wordt gesteld dat *“Uit verzoekende partij haar verklaringen afgelegd tijdens haar verhoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal blijkt dat zij, begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, aanvankelijk financiële steun kreeg van de Griekse autoriteiten, dat zij toegang had tot de Griekse arbeidsmarkt –ze vond werk bij een schoonheidssalon en werkte nadien in een winkel in Athene- alsook o.a. tot de in Griekenland voorhanden zijnde gezondheidszorg –ze kon er beroep op doen en ging in Griekenland o.a. naar dokters en werd er geopereerd, getuige hiervan de neergelegde medische attesten-, en dat zij er een taalopleiding kon volgen. Voorts blijkt uit haar verklaringen dat zij, nadat ze er*

een eerste keer het slachtoffer zou zijn geworden van een verkrachting, hulp kreeg van een organisatie genaamd Bashira, die onder meer bijstand van een advocaat voor haar regelde en haar naar het ziekenhuis bracht waar ze medisch werd onderzocht. Naar aanleiding van die verklaarde betreurenswaardige feiten vond verzoekende partij eveneens toegang tot en ondernamen de Griekse politionele en gerechtelijke instanties actie, zo blijkt uit de door verzoekende partij aangebrachte documenten. Verzoekende partij was voorts ook lid van een (vrouwen)voetbalteam in Athene. Verzoekende partij legt onder meer een Grieks psychiatrisch verslag, een Grieks juridisch attest en een Grieks medisch attest neer, die dus haar toegang tot de gezondheidssector en de rechterlijke instanties aldaar aantonen.”

Verzoekende partij haar opmerkingen ter zitting, waarbij zij voornamelijk haar psychische problematiek benadrukt, zijn, net als haar argumentatie in haar bijkomende nota's, niet van aard voormelde en de overige in de beschikking en de bestreden beslissing gedane vaststellingen met betrekking tot haar bescherming en persoonlijke situatie in Griekenland in een ander daglicht te plaatsen.

In zoverre verzoekende partij verwijzende naar allerhande bijgebrachte artikels en rapporten de impact van de Covid 19-pandemie op de situatie in Griekenland aankaart, waar de situatie sowieso al geenszins rooskleurig is nu het land al langer een moeilijke tijd doormaakt, wijst de Raad erop dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat op zich niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt, in navolging van de eerder aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke. Verzoekende partij uit weliswaar algemene beweringen en vermoedens, zoals waar ze stelt dat haar toestand alleen maar erger zal worden aangezien vluchtelingen en erkende vluchtelingen in Griekenland niet dezelfde behandeling krijgen, dat zij in Griekenland werkloos zal zijn en geen materiële steun zal krijgen, en dat dit alles alleen nog maar erger zal worden door de Covid 19-pandemie aangezien er niet voldoende personeel en materieel is, doch zij laat evenwel na deze algemene informatie en beweringen met betrekking tot haar persoonlijke situatie *in concreto* aannemelijk te maken. Zij maakt immers, gelet op de eerder in haar hoofde gedane concrete vaststellingen die niet worden weerlegd of ontkracht, niet *in concreto* aannemelijk in Griekenland geen toegang te hebben tot o.a. de gezondheidszorg en arbeids- en woningmarkt -uit haar eerdere verklaringen blijkt daarentegen het tegendeel-, en dat zij er de aan haar beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden.

Zoals eerder in de beschikking van 6 oktober 2020 werd vastgesteld, toont verzoekende partij niet aan dat zij in Griekenland, waar zij internationale bescherming geniet, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

4.8. De Raad wijst er nog op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier dient individueel te worden beoordeeld, zoals in voorliggend geval geschiedt.

4.9. Verzoekende partij gaat voorts niet in op en laat voor het overige na daadwerkelijk concrete en pertinente opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking van 6 oktober 2020 opgenomen grond te formuleren. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS